

คุณค่าของแผ่นดินเกิด กับชีวิตไทย

"มดคไลใบเกิดบนแผ่นดินแล้ว เห็นความสำคัญ
ของมะพร้าวส่วนไหนและเห็ดเห็ดพวก อยู่เหนือกว่าคุณค่าของ
แผ่นดินเกิด ชาวไร่ชื่อว่าเม็นเพียงผู้อาศัยแผ่นดิน
นี้เม็นที่เกดเท่านั้น"

.....

แม้ชีวิตมนุษย์ทุกคนนี้ จะเดินทางไปในหนทางไหน ทางใด
ได้อย่างสะดวก แต่ก็ไม่ลืมตัว ว่ามดมีความรู้ลึก อยู่ภายใต้
ปีกสำหรับกินสมองว่า ความอุดมสมบูรณ์ซึ่งมี สัจธรรมพื้นฐาน
ของชีวิตเท่านั้น อยู่กับพื้นดิน ยิ่งไปกว่านั้นอิทธิพลของพื้น
ดินรวมทั้งพันธุ์พืชและสัตว์โลก ซึ่งมีมากมายอย่างหลากหลาย
เม็นสิ่งมีเหตุมีผล ปลูกฝังคุณธรรมและจริยธรรมให้แก่มนุษย์
อย่างสำคัญ

โดยภาพอย่างง่าย เริ่มต้นจากชื่อตามมนุษย์ซึ่งมี สัตว์
โลกด้วยกันหนึ่ง ซึ่งมีอิทธิพลกันหนวดดีที่แม่เลี้ยงนปลองของ
สรรพชีวิตและสัตว์อื่น ให้มีไม่ตามแนวทางที่สร้างสรรคั้นหรือ
ส่งผลทำลายทุกสิ่งได้เช่นกัน

ดังนั้น หากแต่ละคน มีความรัก ความจริงใจ ทั้งต่อในในความ
สำคัญแก่คนผู้มีเม็นเพื่อนมนุษย์ โดยเห็นที่ชนรุ่นหลัง รวม
ทั้งคนในถิ่นซึ่งชีวิตยังตกอยู่ในสภาพด้อยกว่า โดยใน
โอกาสเติบโตขึ้นมาจากรากฐาน ความคิดหนึ่งตาม ศึกษานิตย
และผลอย่างอิสระ

ย่อมปล่อยให้เกิดพลัง ร่วมกัน ทำความอุดมสมบูรณ์
ของแผ่นดินเม็นถิ่นเกิดและดำรงชีวิตของทุกคน กลั้น
มาต่อหน้ามะพร้าวซึ่งได้มีหนวดขึงขึ้น ไม้ทั้งยังส่งผล
ซึ่งกันกลับมาช่วยในเกิดจิตสำนึก รับผิดชอบ และนัยรู
คุณค่าลึกซึ้งยิ่งขึ้น จึงมีเม็นให้ร่วมมือกันอนุรักษไว้
ให้สามารถส่งต่อมะพร้าวในระบอบประชาธิปไตย ถึงชั่วลูกหลาน

เราต้องการเห็นความจริงว่า พันธินในทุกสิ่งแก่ชีวิต ทั้งใน
 ด้านวัตถุและจิตใจ ด้วยเหตุนี้เองจึงกล่าวอย่างมั่นใจไว้ว่า
 มรดกจิตเต็มใจรับมาแล้ว จึงมีความรักความผูกพัน ซึ่งตน
 มักมีต่อพันธินเริ่มจากถิ่นเกิด กับสรรพชีวิตและสิ่งทั้ง
 หลาย ซึ่งร่วมชีวิตการเปลี่ยนแปลงอย่างผสมผสานอยู่กับพันธ
 ดิน จนกระทั่งกลายเป็นคนส่วนใหญ่ หรือมีพันหนักก็อีกพล
 มากกว่าอีกด้านหนึ่ง บ่อมหำให้สังคมจืดจางสูญเสียบทุกสิ่ง
 ทุกอย่าง

นอกจากสิ่งทั้งกล่าวมาแล้วอย่างรวม ๆ ใครจะฝากไว้
 สำหรับผู้ซึ่งเข้าใจดีแล้วว่า การพัฒนาคนในสังคมมุ่งสู่ทิศ
 ทางสร้างสรรคืออย่างแท้จริงนั้น คนทุกรูปแบบที่ขึ้นไม่อยู่
 ด้านบน ไม่ว่าจะเริ่มพ่อแม่กับลูก ครูกับศิษย์ แม้ผู้บริหาร
 ระดับสูงกับประชาชน ก็ต้องมีความจริงใจและแสวงหาความ
 รับผิดชอบต่อคนระดับล่าง ไม่ว่าจะคิดทำอะไร ไม่ควรหำ
 ประโยชน์ส่วนตนเข้าไปแฝงไว้ในรากฐาน

เราควรภูมิใจว่า พันธินแท้หรือแต่ละคนมีส่วนร่วม
 กันเป็นเจ้าของ คือมีส่วนหนึ่งของโลกซึ่งเคยมีความ सम्
 มุญห์พร้อมสรรพมาแต่อดีต แต่ก็ควรแยกออกจากกันให้
 ชัดเจนว่า ความภูมิใจกับความรู้สึกหลงตัวเอง เป็นคนละ
 ด้านกัน

หากมีใจที่เต็มใจรับมาแล้วไม่ลืมพันธินย่อมพบว่า
 การรับไปอยู่ด้านบน กระทั่งถึงเห็นเดินอากาศได้ เป็นเรื่อง
 ธรรมดาของสังคมและเทคโนโลยี

แต่การณะสร้างประโยชน์สู่สังคมและตนเองนั้น
 ร่วมกันได้อย่างแท้จริงนั้น หากมีใจให้ออกห่างจาก
 พันธินขึ้นไปติดอยู่ด้านบนไม่ แต่ควรยังคงมันคงอยู่ที่ด้าน
 ล่าง บ่อมหำให้ตนรักที่จะลงทำงานอยู่กับพันธินอย่างมี
 ความสุข จึงไม่รู้สึกเหนื่อยเหน็ดหรือที่อดอยากแม้พบมีอุป
 สรร

อีกทั้งยังช่วยให้ผมคตมกริ่งว่า มหพันธ์ฯ ความ
 หลากหลายอันถือเป็นธรรมชาติของมวลมนุษยชาติ
 ใครจะเริ่มจับงานอะไรก่อนก็ได้ อีกทั้งเป็นอะไรก็ได้
 หากมันคงอยู่บนรากฐานตนเอง บ่อมีส่วนช่วย
 สังคมได้ทั้งนั้น

นอกจากนั้น ยังมีผลจนกลับมาก่อให้เกิด มุ่งมั่น
 ทำงานอย่างรับผิดชอบตนเอง ลึกซึ้งยิ่งขึ้น จึงถือว่า
 ภารกิจที่ควรปฏิบัติตามแนวของความสัมพันธ์ทั่วถึง.

วิมล ชาติรัก

๑๙ มิถุนายน ๒๕๕๑